

Cato schuift langzaam een stoel naast een cliënt die aan de tafel zit. Met heel haar mimiek vraagt ze om toestemming. De vrouw neemt een slokje van haar koffie. Cato drinkt uit haar eigen kopje. Ze kijken elkaar aan en vervolgens weer naar de kopjes. Dan pakt Cato in slow motion een piepklein muziekdoosje uit haar zak. Een helder melodietje klinkt. De vrouw kijkt waar het geluid vandaan komt. Cato vangt haar blik en neuriet zachtjes mee. Een flauwe glimlach verschijnt om de mond van de vrouw. Cato glimlacht breeduit. De vrouw murmelt zachtjes. Cato knikt begrijpend.

“Mijn luxe is dat ik hier enkel ben om contact te maken”

Haar echte naam is Angelique Konijn.

Maar zodra ze aan het werk is heet ze simpelweg Cato. Eens in de maand is Cato te vinden in de huiskamers van alle zorglocaties.

Haar missie is “er even zijn met elkaar, vanuit rust en respect”.

Cato is een miMakker. Een soort Cliniclown, maar dan gespecialiseerd in het contact maken met mensen met dementie en ernstig verstandelijke be-

perkingen. En er is nog een verschil, vertelt ze. “Een Cliniclown is op zoek naar een lach. Want lachen is gezond, vooral als je als kind ziek bent en in het ziekenhuis ligt. MiMakkers proberen door te dringen in de belevingswereld van de medemens. Daar treffen ze wellicht blijdschap. Maar het kan ook verdriet, boosheid of angst zijn.”

Als Cato is ze stil en ingetogen. Maar als Angelique verandert ze in een spraakwaterval zodra ze begint te vertellen over haar bijzondere werk. “Zijn met elkaar, betekent dat je contact maakt met de emoties van de ander. Als miMakker stap ik in die emoties en vergroot ze uit.” Het eerste wat ze doet is afstemmen door mee te bewegen op de impul-

sen van de cliënt. In de handen wrijven. De lippen samenknijpen. Naar links of rechts kijken. Brabbelen. Komt er geen reactie, dan brengt ze zelf een impuls in, in de vorm van muziek, aanraking of beweging. Zo probeert ze een ingang te vinden in een gesloten wereld. Als dat lukt, betreedt ze die wereld. Daar vindt, in woordeloze onderonsjes, de ontmoeting plaats.

Zeven jaar geleden koos Angelique ervoor zich te laten omscholen tot miMakker. Veel van haar collega's komen zelf uit de zorg. Angelique niet. Zij volgde eerder de hoo en ging aan de slag in het bedrijfsleven. Maar ergens knaagde het. "Wat voor mij ontbrak was zingeving. Uiteindelijk kwam ik erachter dat ik contact heel belangrijk vind. Waarschijnlijk heeft het ermee te maken dat ik zelf geadopteerd ben. Eigenlijk wilde ik Cliniclown worden, maar ik had niet de goede achtergrond. Tot de opleiding van de Stichting miMakkers werd ik wel toegelaten. De gedachte om met dementerenden te werken sprak mij eigenlijk niet zo aan. Maar bij de eerste les was ik al verkocht."

Nu verdient ze de kost door als miMakker verpleeghuizen te bezoeken. Het heeft haar heel veel gegeven. "Wat ik bijvoorbeeld heb geleerd is om in het moment te leven. Mij bewust te zijn van wat er is. Je mag boos zijn of verdrietig. Je hoeft niet de hele dag een masker te dragen. Het heeft iets spiritueels. Maar het is ook wat mensen met dementie doen: leven in het hier en nu. Voor hen is geen gisteren en geen morgen. Zij zijn terug bij de kern, bij wie ze werkelijk zijn, zoals een kind."

Wil je meer weten van Cato?

Kijk op www.mimakkercato.nl. Daar zie je ook een paar filmpjes van Cato in actie.

Uitgedost in bonte kleren, een hoedje en een clownsneus loopt Cato de gang in. Een cliënt staat bij de ingang van de huiskamer. Cato staat stil. Met haar ogen probeert ze de afwezige ogen van de man te vangen. De man kijkt opzij. Haar ogen volgen zijn beweging. Beiden zeggen niets. Het stilzwijgende tafereeltje wordt op een afstandje gevolgd door de medewerkers en vrijwilligers die in de huiskamer druk bezig zijn met eten koken en verzorgen.

